
Jak se

Žofka

---

dopustila
„osudové chyby“

Jednou takhle na jaře jde Žofka do své ředitelské kanceláře a naproti jí spěchá Standa Klokan, dělá dvoumetrové skoky, funí jako paní Medvědová, podává Žofce dopis a říká, zrovna mi to pro tebe dal pan listonoš, mrkni na ty známky, člověče, přišlo to až z Himálaje, a opravdu, když si Žofka dopis v klidu přečte, zjistí, že jí píší členové himálajské výpravy, kteří měli obrovské štěstí a chytili mládě Yettiho, senzace století, ulovili malého sněžného človíčka, ulovili ho na obyčejné červené autíčko se setrvačnickem, a teď ho nabízejí Žofce do zoologické zahrady, což je veliká čest a projev důvěry, k dopisu je přiložena dokonce fotografie, malý Yetti na ní vypadá jako lilipután v ohromném bílém kožichu, chlupy má přes oči, takže připomíná psa zvaného bobtail, Žofka je radostí bez sebe, mládě sněžného muže, to nemá nikdo na světě, hned posílá pana Veverku na poštu s telegramem, pošlete ho, čekáme, klec připravena, celá zoologická zahrada žije v napětí, a za čtrnáct dní je mládě opravdu tady, je to roztomilé zvířátko, pořád si dává packou chlupy z čela, aby vidělo, Žofka to mládě srdečně vítá, je u toho samosebou rozhlas, televize, ba i školní mládež, zájem o vstupenky je najednou takový, že sehnat lístek je málem zázrak, lidé přijíždějí z celého světa, všude nával, hotely plné, parkoviště plná, takže je městská pokladna plná peněz, rada městské rady nejvyššího rady si mne radostně ruce a říká, no

prosím, no prosím, každý chce to mládě vidět na vlastní oči, malý Yetti není na takovou pozornost zvyklý, ptá se pana Veverky, co je to za lidi, a pan Veverka říká, tak tohle jsou Italové a tamhle zase Japonci, tihle v těch legračních sukýnkách jsou Skotové, ti šli všichni na jeden lístek, a malý Yetti se zajímá, kde leží Itálie, kde Japonsko a kde Skotsko, je to strašně zvědavé zvířátko, ten Yetti, chce vidět, proč má rak deset nohou, slon čtyři, člověk dvě, plameňák jednu a brejlovec žádnou, panu Veverkovi jde z těch otázek hlava kolem, a tak se s Žofkou domluví, aby parta vzala to mládě mezi sebe, ať dá pokoj, kamarádi Žofce rádi vyhoví, Květoslav troubí Yettimu veselé písničky, Karolína mu čte veselé knížky, a jak mu tak čte, povídá ten malý Yetti, jak to, Karolíno, že se díváš na tyhle mrňavý znamínka, a povídáš mi o medvídkovi Pú?

A Karolína mu vysvětlí, že ta znamínka jsou písmenka, tahle dvě znamenají Pú a těchhle osm medvídek, a Yetti žasne, no ne, Karolíno, co ty všecko neumíš, to tě teda obdivuju, a Karolína povídá, to víš, Yettíku, jako myš jsem sežrala tolik knížek, že bych musela bejt úplný tele, kdybych se nenaučila číst, ale ty nejseš bohužel myš, ale spíš medvídek, ty moje malá chudinko, a medvídci můžou bohužel pohádky nanejvýš poslouchat.

Jenomže malý Yetti je příšerně zvědavé zvíře, učí se písmenka, kde to jen jde, není to snadné, ale dělá, co

může, učí se jedno písmenko za druhým, snaží se, jazyk má až na vestě, pot z něho leje, tím spíš, že slunce praží jako blázen, a Žofka říká panu Veverkovi, měl byste ho kapku přistříhnout, je to hrozný, takový vedro, a on v tom kožichu, a pan Veverka vezme nůžky a jde stříhat malého Yettiho, je to dobrák, ten pan Veverka, známe ho, je mu Yettiho líto, a tak to s tím stříháním malinko přežene, samosebou v dobrém úmyslu, ale jak to už bývá, pro dobrotu na žebrotu, je z toho malér jako hrom, je z toho poprask první třídy, Yetti bez chlupů není žádný Yetti, vypadá jako obyčejný malý kluk, co to má znamenat, volají rozhořčení návštěvníci, my chceme Yettiho, a ne nějakého obyčejného kluka, píše se o tom ve všech novinách, domácích i zahraničních, že to byla hrubá chyba, zničit tak vzácný exponát, kolem Yettiho klece je hrozný randál, ale on si toho nevšimá, čte si knížku, už se to za tu dobu naučil, Yetti čte a zacpává si uši, randál je čím dál větší, rada nejvyššího rady městské rady křičí na Žofku, tady je vidět, kam jste to dopracovala, dáme vás zavřít a toho vašeho Veverku jakbysmet, lidé z ciziny sem přestali jezdit, a to všechno kvůli vám, a tak Žofka s panem Veverkou hledají raději všechny ostríhané chlupy a v noci dávají ten zničený kožich znovu dohromady, není to zrovna snadné, ale jde to, a jak dávají ten kožich dohromady, zvedne ten malý Yetti oči od knížky a řekne, ale to vám tedy

